

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 68.

24de Møde.

Onsdagen den 6te Marts.

(Fortf.)

Borgen (fortf.): Det hedder nemlig i den norske Presselov saaledes: hvad som i denne Lov er foreskrevet om Forbrydelser ved trykte Skrifter, gælder ogsaa, naar Forbrydelsen er begaaet ved Kobberstik, Steentryk, Træsnit, eller om det, som paa anden lignende Maade er fremkommet. Jeg antager nemlig, at disse Udtryk skulle forstaaes om Skrifter, som ere fremkomne ved Kobberstik osv., da, som bekendt, ogsaa Skrift kan fremkomme ved Kobberstik, Steentryk og Træsnit, og at der altsaa paa ingen Maade er tænkt paa Kunstværker, hvormod det naturligtvis vil blive en Selvsølge, at forsaavidt et Kunstværk udgjør en Deel af et Skrift, det da bliver inddraget med under Bestemmelserne for Skrifter.

S. P. Hansen: Jeg fandt ingen Anledning til at bede om Ordet under Sagens første Behandling, da der dengang kun var Tale om Principet og de ledende Grundsætninger; hvortil Lovudkastet støtter sig, og forsaavidt man dertil naturligtvis maatte henregne, at Loven gaaer ud paa at fassætte, at Trykfrigheden jo ligesaavel som enhver anden Frihed kun maatte bruges med Ansvarlighed og straffes, naar den blev misbrugt, maa jeg deri være aldeles enig. Men det vil for mig komme an paa, hvorledes disse Grundsætninger finde deres Anvendelse i Gjennemførelsen i de forskjellige Paragrapher, om jeg til Slutningen vil finde mig opfordret til at stemme for Loven om Pressens Brug, som den da vil komme til at foreligge. Jeg nægter ikke, at saaledes som Udcastet af Udvalget i flere Punkter er blevet forandret, stiller Sagen sig i høj Grad anderledes for mig. Jeg vil oprigtigt tilstaae, at jeg hører til dem, som just ikke have længtes efter, at en saadan Lov

skulde udfomme, og jeg mener, at der vel heller ikke kunde antages at have været saa stor Trang dertil. Jeg skal ogsaa tillade mig at bemærke, at, imedens Grundloven har foreskrevet, at der i flere andre Retninger skulle udfomme organiske Love, hvorved Forholdene i Samfundet skulle ordnes, saaledes med Hensyn til Næringsveiene, Statsraadet, Ministeransvarligheden etc., har den dog ikke, navnlig ikke i den Paragraph, som handler om Pressens Brug, og hvori Trykfrighed er bestemt, givet en speciel Forskrift om, at en Presselov skulde udfomme. Jeg vil imidlertid ikke desto mindre erkjende, at der jo vel kan være Trang til, at disse Forhold ordnes; men, som sagt, jeg troer, at denne Trang dog ikke i den Grad kan være tilstede, at man specielt skulde have behovet at ile saameget med Udgivelsen af den nye Presselov. Jeg vil ikke derved have udtalt nogen Dadel over, at Love i alle de nævnte Retninger ikke ere bleve fremlagte. Jeg finder, at under de nuværende Forhold er der Meget, som taler for, at Sligt ikke kan saa hurtigt iværksættes. Det var, hvad jeg vilde tillade mig at bemærke med Hensyn til Presseloven i Almindelighed, at jeg er af den Anskuelse, at der ikke er saa stor Trang tilstede for den, som det maaskee kunde synes. — Jeg har tilladt mig at fremsætte et Parmaa Endringsforslag ved § 1, hvoraf det ene gaaer ud paa, at Ordet „berettiget“ foran Bogtrykker skulde udelades i Paragraphen. Den ærede Ordfører har allerede omtalt dette Endringsforslag, og har anført, baade hvad der kunde tale for det, og hvad der kunde tale imod det. Imidlertid forekommer det mig, at der dog maaskee turde være overveienende Grunde for, at dette Udtryk maatte betragtes som overflødig og ikke egentlig at have sin Plads i en Lov om Pressens Brug. Det er nu vel saa, at, da denne Lov, naar den udfommer, vil have ophævet Bestemmelsen i Forordningen.